

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 23ης Μαΐου 2000 *

Στην υπόθεση C-106/98 P,

Comité d'entreprise de la Société française de production, με έδρα το Bry-sur-Marne (Γαλλία),

Syndicat national de radiodiffusion et de télévision CGT (SNRT-CGT), με έδρα το Παρίσι (Γαλλία),

Syndicat unifié de radio et de télévision CFDT (SURT-CFDT), με έδρα το Παρίσι,

Syndicat national Force ouvrière de radiodiffusion et de télévision, με έδρα το Παρίσι,

Syndicat national de l'encadrement audiovisuel CFE-CGC (SNEA-CFE-CGC), με έδρα το Παρίσι,

εκπροσωπούμενες από την H. Masse-Dessen, δικηγόρο στο Conseil d'Etat και στο Cour de cassation, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο G. Thomas, 77, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

αναιρεσείουσες,

που έχει ως αντικείμενο αναίρεση που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 18 Φεβρουαρίου 1998 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο πενταμελές τμήμα) στην υπόθεση T-189/97, Comité d'entreprise de la Société française de production κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-335), και με την οποία ζητείται η εξαράνιση της διατάξεως αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους G. Rozet, νομικό σύμβουλο, και Δ. Τριανταφύλλου, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, D. A. O. Edward, L. Sevón και R. Schintgen (εισηγητή), προέδρους τμήματος, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1999,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 9ης Νοεμβρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Απριλίου 1998, η Comité d'entreprise de la Société française de production, φορέας εκπροσώπησης του προσωπικού, καθώς και οι Syndicat national de radiodiffusion et de télévision CGT (SNRT-CGT), Syndicat unifié de radio et de télévision CFDT (SURT-CFDT), Syndicat national Force ouvrière de radiodiffusion et de télévision και Syndicat national de l'encadrement audiovisuel CFE-CGC (SNEA-CFE-CGC), επαγγελματικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, άπασες διεπόμενες από το βιβλίο IV του γαλλικού Εργατικού Κώδικα, άσκησαν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 168 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 225 ΕΚ), αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 18ης Φεβρουαρίου 1998 στην υπόθεση T-189/97, Comité d'entreprise de la Société française de production κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-335, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή τους με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως 97/238/ΕΚ της Επιτροπής, της 2ας Οκτωβρίου 1996, σχετικά με ενίσχυση που χορήγησε η Γαλλία στην εταιρία οπτικοακουστικής παραγωγής Société française de production (ΕΕ 1997, L 95, σ. 19, στο εξής: επίδικη απόφαση της Επιτροπής).

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

- 2 Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως που αφορά η αίτηση ανατρέσεως, όπως προκύπτουν από τις σκέψεις 1 έως 9 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, είναι τα ακόλουθα.

- 3 Η Société française de production (στο εξής: SFP) είναι εταιρία που ελέγχεται από τις γαλλικές δημόσιες αρχές και της οποίας η κύρια δραστηριότητα είναι η παραγωγή και η μετάδοση τηλεοπτικών προγραμμάτων.

- 4 Με αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 1991 και της 25ης Μαρτίου 1992, η Επιτροπή ενέκρινε δύο χορηγήσεις ενισχύσεων από τις γαλλικές αρχές προς την SFP, που πραγματοποιήθηκαν μεταξύ των ετών 1986 και 1991, συνολικού ύψους 1 260 εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων (FRF).

- 5 Στη συνέχεια, οι γαλλικές αρχές ενήργησαν και πάλι υπέρ της SFP και της κατέβαλαν 460 εκατομμύρια FRF το 1993 και 400 εκατομμύρια FRF το 1994. Αρκετές ανταγωνίστριες εταιρίες, θεωρώντας ότι θίγονται από τις χαμηλές τιμές που εφάρμοξε η SFP χάρη στην ενίσχυση που είχε λάβει, υπέβαλαν, στις 7 Απριλίου 1994, καταγγελία στην Επιτροπή.

- 6 Με απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 1994, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ) για τις δύο τελευταίες ενισχύσεις που καταβλήθηκαν το 1993 και το 1994 και, με την ανακοίνωση 95/C 80/04 (ΕΕ 1995, C 80, σ. 7), κάλεσε τη Γαλλική Κυβέρνηση και τους ενδιαφερομένους να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους. Ζήτησε επίσης από τη Γαλλική Κυβέρνηση να της διαβιβάσει σχέδιο αναδιαρθρώσεως και να δεσμευθεί ότι δεν θα διαθέσει άλλους κρατικούς πόρους στην SFP χωρίς προηγουμένη έγκριση της Επιτροπής. Οι γαλλικές αρχές διατύπωσαν τις παρατηρήσεις τους με έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 1995.

- 7 Με απόφαση της 15ης Μαΐου 1996, για την οποία εκδόθηκε η ανακοίνωση 96/C 171/03 (ΕΕ 1996, C 171, σ. 3), η Επιτροπή αποφάσισε να επεκτείνει τη διαδικασία ώστε να καλύψει και νέες κρατικές ενισχύσεις, ύψους 250 εκατομμυρίων FRF, τη χορήγηση των οποίων είχαν αναγγείλει οι γαλλικές αρχές στις 19 Φεβρουαρίου 1996.

- 8 Μετά την κίνηση της διαδικασίας, η Επιτροπή δεν έλαβε παρατηρήσεις από άλλα κράτη μέλη ή από άλλους ενδιαφερομένους.
- 9 Στις 2 Οκτωβρίου 1996, η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση. Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή θεώρησε ότι η επίδικη ενίσχυση, συνιστάμενη σε επανειλημμένες πληρωμές που πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο 1993-1996, συνολικού ύψους 1 δισεκατομμυρίου 110 εκατομμυρίων FRF, ήταν παράνομη, διότι χορηγήθηκε κατά παράβαση της διαδικασίας περί προηγούμενης γνωστοποίησης που προβλέπει το άρθρο 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Η Επιτροπή θεώρησε ότι η εν λόγω ενίσχυση ήταν ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά, καθόσον δεν ενέπιπτε σε καμία από τις παρεκκλίσεις που προβλέπει το άρθρο 92, παράγραφος 3, στοιχεία γ' και δ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχεία γ' και δ', ΕΚ). Κατά συνέπεια, κάλεσε τη Γαλλική Κυβέρνηση να προβεί στην ανάκτηση της ενισχύσεως εντόκως για το διάστημα μεταξύ της χορηγήσεώς της και της ημερομηνίας επιστροφής των σχετικών ποσών.
- 10 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Ιουνίου 1997, οι comité d'entreprise de la SFP, Syndicat national de radiodiffusion et de télévision CGT, Syndicat unifié de radio et de télévision CFDT, Syndicat national Force ouvrière de radiodiffusion et de télévision και Syndicat national de l'encadrement audiovisuel CFE-CGC άσκησαν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής.
- 11 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Ιουλίου 1997, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, επί της οποίας οι προσφεύγουσες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους στις 25 Σεπτεμβρίου 1997.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

- 12 Το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη, με την αιτιολογία ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής δεν αφορούσε τις προσφεύγουσες άμεσα και ατομικά, υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ).
- 13 Όσον αφορά, πρώτον, το κατά πόσον η επίδικη απόφαση της Επιτροπής αφορούσε τις προσφεύγουσες ατομικά, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε καταρχάς, στη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία όσοι δεν είναι αποδέκτες μιας αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυρισθούν ότι η απόφαση τους αφορά ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, παρά μόνον αν αυτή τους θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως, η οποία τους χαρακτηρίζει σε σχέση προς κάθε άλλο πρόσωπο και, με τον τρόπο αυτό, τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη.
- 14 Στη συνέχεια, απαντώντας στο επιχείρημα που άντλησαν οι προσφεύγουσες από τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1995 στις υποθέσεις T-96/92, CCE de la Société générale des grandes sources κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1213), και T-12/93, CCE de Vittel κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1247), το Πρωτοδικείο τόνισε, στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, αν η εν λόγω πράξη αφορούσε ατομικά τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των εμπλεκομένων επιχειρήσεων, αυτό συνέβαινε διότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1), τους κατέτασσε ρητά μεταξύ των τρίτων που δικαιολογούν επαρκές συμφέρον ώστε να δικαιούνται να διατυπώσουν την άποψή τους ενώπιον της Επιτροπής κατά τη διοικητική διαδικασία, πράγμα που τους διέκρινε από οποιονδήποτε άλλον τρίτον.
- 15 Αντιθέτως, στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, αντίθετα προς τα ισχύοντα στον τομέα του κοινοτικού ελέγχου των

πράξεων συγκεντρώσεως, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων δεν υπάρχουν κανονιστικές διατάξεις ανάλογες προς τις διατάξεις του κανονισμού 4064/89 παρέχουσες ρητά στους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων προνόμια διαδικαστικού χαρακτήρα. Εξ αυτού, το Πρωτοδικείο συνήγαγε ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούσαν να επικαλεστούν λυσιτελώς την ιδιότητα αυτή και να υποστηρίξουν ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής τις αφορά ατομικά.

16 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, η δράση της Επιτροπής σκοπεύει να συμφιλιώσει τους περιανταγωνισμού κανόνες με θεωρήσεις πολιτικού χαρακτήρα, οπότε ο έλεγχος της νομιμότητας πρέπει να γίνεται επίσης υπό το πρίσμα των κοινωνικών στόχων της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ούτε αυτό είναι ικανό να αποδείξει ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες.

17 Αφενός, αφού υπενθύμισε, στη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι οι διατάξεις των άρθρων 92 και 93 της Συνθήκης σκοπούν να αποτρέψουν το ενδεχόμενο της στρεβλώσεως των όρων του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς λόγω των παρεμβάσεων των κρατών μελών, το Πρωτοδικείο παρατήρησε, στη σκέψη 40, ότι η Επιτροπή, προκειμένου να εκτιμήσει αν μια ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης συμβιβάζεται ή δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, μπορεί, ενδεχομένως, να λάβει υπόψη και θεωρήσεις κοινωνικού χαρακτήρα. Το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι, στο πλαίσιο του άρθρου 92, παράγραφος 3, της Συνθήκης, το ενδεχόμενο εφαρμογής του οποίου εξετάστηκε στην επίδικη απόφαση της Επιτροπής, η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, η άσκηση της οποίας περιλαμβάνει αξιολογήσεις οικονομικού και κοινωνικού χαρακτήρα που πρέπει να γίνονται εντός κοινοτικού πλαισίου (αποφάσεις της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-301/87, Γαλλία κατά Επιτροπής, καλούμενη απόφαση Boussac, Συλλογή 1990, σ. I-307, σκέψη 49, και της 15ης Μαΐου 1997, TWD κατά Επιτροπής, C-355/95 P, Συλλογή 1997, σ. I-2549, σκέψη 26).

18 Το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, δεδομένου ότι ο σκοπός της διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, της

Συνθήκης έγκειται στο να δώσει τη δυνατότητα στην Επιτροπή, αφού τάξει προθεσμία στους ενδιαφερομένους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, να έχει πλήρη πληροφόρηση επί του συνόλου των δεδομένων της υποθέσεως και να συλλέξει όλες τις αναγκαίες απόψεις προκειμένου να κρίνει αν η εξεταζόμενη ενίσχυση συμβιβάζεται ή όχι με την κοινή αγορά (αποφάσεις της 20ής Μαρτίου 1984, 84/82, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1451, σκέψη 13, και της 15ης Ιουνίου 1993, C-225/91, Matra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3203, σκέψη 16), δεν αποκλείεται η δυνατότητα οργανώσεων που εκπροσωπούν τους εργαζομένους της επιχειρήσεως η οποία λαμβάνει ενίσχυση να υποβάλουν, ως ενδιαφερόμενοι κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις τους όσον αφορά κοινωνικής φύσεως θεωρήσεις που θα μπορούσε ενδεχομένως να λάβει υπόψη της η Επιτροπή.

- 19 Το Πρωτοδικείο θεώρησε, ωστόσο, στη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι το στοιχείο και μόνον ότι οι προσφεύγουσες μπορούν ενδεχομένως να θεωρηθούν ως ενδιαφερόμενοι κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης δεν αρκεί για να τις εξατομικεύσει κατά τρόπο ανάλογο με το κράτος στο οποίο απευθυνόταν η επίδικη απόφαση. Συναφώς, το Πρωτοδικείο παρατήρησε ότι ενδιαφερόμενοι κατά την έννοια της διατάξεως αυτής δεν είναι μόνον η επιχείρηση ή οι επιχειρήσεις που λαμβάνουν μια ενίσχυση, αλλά και τα πρόσωπα, οι επιχειρήσεις ή οι επαγγελματικές ενώσεις τα συμφέροντα των οποίων θίγονται ενδεχομένως από τη χορήγηση της ενισχύσεως, ιδίως δε οι ανταγωνίστριες επιχειρήσεις και οι επαγγελματικές οργανώσεις (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 1984, 323/82, Intermills κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3809, σκέψη 16, και προμνησθείσα απόφαση Matra κατά Επιτροπής, σκέψη 18). Το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι πρόκειται δηλαδή για ένα απροσδιόριστο σύνολο αποδεκτών (προμνησθείσα απόφαση Intermills κατά Επιτροπής, σκέψη 16), οπότε μόνη η ιδιότητα του ενδιαφερομένου δεν αρκεί για να εξατομικεύσει τις προσφεύγουσες σε σχέση με κάθε άλλον ενδεχομένως ενδιαφερόμενο τρίτο, κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.
- 20 Αφετέρου, στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, μετά τη δημοσίευση των ανακοινώσεων για την κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, οι προσφεύγουσες ουδέποτε επικοινωνήσαν με την Επιτροπή κατά τη διάρκεια της διαδικασίας για να της υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους ως ενδιαφερόμενοι επί τυχόν θεωρήσεων κοινωνικού χαρακτήρα.

- 21 Στη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο παρατήρησε ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι οι προσφεύγουσες υπέβαλαν παρατηρήσεις κατά τη διοικητική διαδικασία, αυτό το στοιχείο και μόνο δεν αρκεί για να τις εξαιτομκώσει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής. Θεώρησε, συγκεκριμένα, ότι οι ανταγωνίστριες της λαμβάνουσας την ενίσχυση επιχειρήσεις που έπαιξαν ενεργό ρόλο κατά τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης πρέπει επιπλέον να αποδείξουν, για να μπορεί να θεωρηθεί ότι η απόφαση τις αφορά ατομικά, ότι η ενίσχυση που αποτελεί το αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως επηρεάζει ουσιαστικά τη θέση τους στην αγορά (απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391, σκέψη 25, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Νοεμβρίου 1997, T-149/95, Ducros κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-2031, σκέψη 34). Ομοίως, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι απόφαση περατώνουσα την κινηθείσα βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης διαδικασία δεν αφορά ατομικά τις επαγγελματικές ενώσεις που μετέσχαν ενεργά στην εν λόγω διαδικασία και που απαρτίζονται από τις επιχειρήσεις του οικείου τομέα παρά μόνον αν η απόφαση αυτή τις θίγει υπό την ιδιότητα του διαπραγματευτή (αποφάσεις της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219, σκέψεις 21 έως 24, και της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψεις 28 έως 30).
- 22 Το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, αφού δεν συντρέχει ουσιαστικός επηρεασμός ανταγωνιστικής θέσεως ούτε πραγματική προσβολή της δυνατότητας που θα είχαν οι προσφεύγουσες, ως ενδιαφερόμενοι κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους κατά τη διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής, στην οποία εξάλλου δεν μετέσχαν, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλεστούν καμία προσβολή ικανή να αποδείξει ότι η έννομη κατάστασή τους επηρεάστηκε ουσιαστικά από την επίδικη απόφαση της Επιτροπής και, επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η απόφαση αυτή τις αφορά ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 23 Όσον αφορά, δεύτερον, το κατά πόσον η επίδικη απόφαση της Επιτροπής αφορούσε τις προσφεύγουσες άμεσα, το Πρωτοδικείο υπογράμμισε καταρχάς, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι απόφαση διαπιστώνουσα το ασυμβίβαστο μιας ενισχύσεως με την κοινή αγορά και διατάσσουσα την ανάκτησή της δεν μπορεί

από μόνη της να προκαλέσει τις προβαλλόμενες συνέπειες στο επίπεδο και τους όρους της απασχολήσεως στην επιχείρηση η οποία λαμβάνει την εν λόγω ενίσχυση. Το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι η επέλευση τέτοιων συνεπειών προϋποθέτει αναγκαστικά τη λήψη, από την ίδια την επιχείρηση ή από τους κοινωνικούς εταίρους, μέτρων αυτοτελών σε σχέση με την απόφαση της Επιτροπής. Το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι, λαμβανομένου υπόψη ότι οι κοινωνικοί εταίροι έχουν κάποιο περιθώριο διαπραγματεύσεων ως προς τη φύση και την έκταση των μέτρων που μπορούν να ληφθούν στο πλαίσιο ενδεχομένης αναδιαρθρώσεως της επιχειρήσεως, η πιθανότητα να μη ληφθούν τέτοια μέτρα δεν είναι καθαρά θεωρητική (απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραιϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207).

- 24 Όσον αφορά την περί μισθών συλλογική σύμβαση του δημοσίου τομέα, σχετικά με την οποία οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής στρέφεται κατά της εφαρμογής της, το Πρωτοδικείο παρατήρησε, στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι από το άρθρο L. 132-8 του γαλλικού Εργατικού Κώδικα προκύπτει ότι, ακόμη και σε περίπτωση καταγγελίας της εν λόγω συμβάσεως — η οποία εν πάση περιπτώσει θα προερχόταν από ένα από τα συμβαλλόμενα μέρη —, οι μισθωτοί της συγκεκριμένης επιχειρήσεως διατηρούν τα ατομικά πλεονεκτήματα που απέκτησαν κατ' εφαρμογήν της συμβάσεως, αν αυτή δεν αντι-κατασταθεί από νέα σύμβαση ή νέα συμφωνία εντός της προθεσμίας που τάσσει ο νόμος. Εξ αυτού, το Πρωτοδικείο συνήγαγε ότι η παύση της πραγματικής εφαρμογής των κοινωνικών πλεονεκτημάτων των οποίων απολαύουν οι μισθωτοί της SFP ουδόλως εμφανίζεται ως αναπόδραστη και επομένως δεν μπορεί να προκύψει αμέσως από την επίδικη απόφαση της Επιτροπής. Συναφώς, προσέθεσε ότι το γεγονός και μόνον ότι μια πράξη είναι ικανή να επηρεάσει την ουσιαστική κατάσταση των προσφευγουσών δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι τις αφορά άμεσα (απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 10/68 και 18/68, Eridania κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 159, σκέψη 7).

- 25 Το Πρωτοδικείο παρατήρησε επίσης, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής κατά το μέρος που κηρύσσει ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά την ενίσχυση που χορηγήθηκε στην SFP και διατάσσει τη Γαλλική Κυβέρνηση να προβεί στην ανάκτησή της δεν θα αποτελούσε εγγύηση κατά της καταργήσεως θέσεων εργασίας ή της μειώσεως κοινωνικών πλεονεκτημάτων, πράγμα που αποδεικνύει το αυτοτελές των μέτρων που μπορούν να λάβουν προς τούτο η επιχείρηση ή οι κοινωνικοί εταίροι και, επομένως, την έλλειψη αμέσου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της φερομένης προσβολής των

συμφερόντων των μισθωτών και της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής (προμνησθείσες αποφάσεις CCE de la Société générale des grandes sources κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 42, και CCE de Vittel κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 55).

- 26 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η ανάλυσή του επιβεβαιώνεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία μια συνδικαλιστική οργάνωση δικαιολογεί απλώς έμμεσο και απόμακρο συμφέρον στην καταβολή αποζημιώσεων σε επιχειρήσεις, ακόμη και αν η καταβολή των εν λόγω ποσών είναι ικανή να επηρεάσει ευνοϊκά την οικονομική ευημερία των εν λόγω επιχειρήσεων και κατά συνέπεια το επίπεδο της απασχολήσεως στις επιχειρήσεις αυτές (διάταξη της 8ης Απριλίου 1981, 197/80 έως 200/80, 243/80, 245/80 και 247/80, Ludwigshafener Walzmühle Erling κ.λπ. κατά Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, Συλλογή 1981, σ. 1041, σκέψεις 8 και 9, και προμνησθείσα απόφαση CCE de Vittel κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 52).
- 27 Τέλος, στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο παρατήρησε ότι η διευθέτηση των διαφορών που αφορούν ενδεχόμενη προσβολή των συμφερόντων των μισθωτών, όπως η προβαλλομένη εν προκειμένω, δεν ανάγεται στον έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων που εκδίδει η Επιτροπή κατ'εφαρμογήν των άρθρων 92 και 93 της Συνθήκης, αλλά εμπίπτει στις διατάξεις του εσωτερικού δικαίου που αφορούν τον έλεγχο από τα εθνικά δικαστήρια των μέτρων τα οποία μπορούν να λάβουν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις ή οι κοινωνικοί εταίροι και τα οποία αποτελούν την άμεση αιτία της προσβολής αυτής.
- 28 Το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής δεν είναι καθεαυτή ικανή να επιφέρει άμεσες συνέπειες επί των συμφερόντων των μισθωτών της SFP, οπότε δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ότι αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

Η αίτηση αναιρέσεως

29 Με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη·
- να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή τους·
- να ακυρώσει την επίδικη απόφαση της Επιτροπής·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα και να επιδικάσει στην καθεμία από τις αναιρεσείουσες ποσό 20 000 ECU προς κάλυψη των εξόδων τους.

30 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- κυρίως, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη·
- επικουρικώς, να κρίνει το αίτημα ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής απαράδεκτο ή, ακόμα επικουρικότερα, αβάσιμο·

— να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

- 31 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο, θεωρώντας ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής δεν αφορούσε ούτε ατομικά ούτε άμεσα τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των μισθωτών της επιχειρήσεων την οποία η εν λόγω απόφαση της Επιτροπής αφορούσε άμεσα, υπέπεσε σε νομική πλάνη. Εκτιμούν, ως εκ τούτου, ότι η προσφυγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή και να εξεταστεί επί της ουσίας.
- 32 Οι αναιρεσείουσες, παραπέμποντας στις προμνησθείσες αποφάσεις Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής και Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, υποστηρίζουν ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής τις αφορά ατομικά, διότι η κατάσταση των μισθωτών της συγκεκριμένης επιχειρήσεως επηρεάζεται ουσιωδώς από την απόφαση αυτή και διότι έχουν την ιδιότητα του διαπραγματευτή όσον αφορά τις κοινωνικές πτυχές της εν λόγω αποφάσεως.
- 33 Αφενός, υπογραμμίζουν ότι θεωρήσεις κοινωνικού χαρακτήρα, ειδικότερα δε θεωρήσεις σχετικές με την απασχόληση, λαμβάνονται κατά κανόνα υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του συμβατού μιας κρατικής ενισχύσεως με την κοινή αγορά.
- 34 Οι αναιρεσείουσες παρατηρούν συναφώς ότι αυτό ακριβώς συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι, στο σημείο VII των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι τα μέτρα αναδιαρθρώσεως της SFP που μνημονεύονται στο σημείο V των εν λόγω αιτιολογικών σκέψεων αποδεικνύονται ανεπαρκή και, ειδικότερα, ότι «θα έπρεπε να διακοπεί η εφαρμογή της συλλογικής σύμβασης του δημόσιου τομέα σχετικά με τους μισθούς, διότι η υφιστάμενη διάρθρωση του μισθολογικού κόστους της SFP δεν είναι ανταγωνιστική».

- 35 Αφετέρου, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, υπό την ιδιότητά τους ως αναγνωρισμένων εκπροσώπων των μισθωτών της SFP, θίγονται από την επίδικη απόφαση της Επιτροπής ως διαπραγματευτές των κοινωνικών πτυχών και, ιδίως, αυτών που αφορούν την απασχόληση και τη διάρθρωση του μισθολογίου στη συγκεκριμένη επιχείρηση. Κατά τα λοιπά, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι η ίδια η επιχείρηση δεν μπορεί να αναλάβει την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων, καθόσον τα συμφέροντα αυτά είναι δυνατόν να διαφέρουν σε σχέση προς τα συμφέροντα της επιχείρησης, ιδίως από πλευράς των κανόνων ανταγωνισμού.
- 36 Η Επιτροπή διατείνεται ότι η νομολογία, όπως αυτή προκύπτει από τις προμνησθείσες αποφάσεις Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής και Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση, καθόσον τόσο ο επηρεασμός της ανταγωνιστικής θέσεως των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων όσο και ο επηρεασμός της διαπραγματευτικής θέσεως των ενώσεων επιχειρηματιών συνεπάγονται τη συμμετοχή τους σε σχέσεις ανταγωνισμού στην προστασία των οποίων αποβλέπουν οι κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων.
- 37 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αναγνώριση του παραδεκτού των προσφυγών που ασκούνται από τους πιστωτές των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων ή από κατηγορίες προσώπων που αποτελούν, κατά τινά τρόπον, αναπόσπαστο μέρος αυτών των επιχειρήσεων μπορεί να προσδώσει στις προσφυγές αυτές τον χαρακτήρα μιας *actio popularis*, ικανής να δημιουργήσει αβεβαιότητα από πλευράς κύρους των αποφάσεων, χωρίς ωστόσο να βελτιώνει τις ουσιαστικές δυνατότητες δικαστικού ελέγχου.
- 38 Η Επιτροπή παρατηρεί, τέλος, ότι το Πρωτοδικείο ορθώς επισημαίνει ότι, εν προκειμένω, οι αναιρεσείουσες δεν μετέσχαν στη διοικητική διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 39 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, υποκείμενα εκτός των αποδεκτών μιας αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυριστούν ότι η απόφαση τα αφορά ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης παρά μόνον αν τα θίγει λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση προς κάθε άλλο πρόσωπο και, έτσι, τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (αποφάσεις της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, συγκεκριμένα σ. 942, και της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2487, σκέψη 20, καθώς και προμνησθείσα απόφαση Matra κατά Επιτροπής, σκέψη 14).
- 40 Όσον αφορά, ειδικότερα, τον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, έχει αναγνωριστεί ότι μια απόφαση της Επιτροπής περί περατώσεως της διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, σχετικά με ατομική ενίσχυση, αφορά ατομικά, πέραν της δικαιούχου επιχειρήσεως, και τις ανταγωνιστριές της επιχειρήσεις που έχουν διαδραματίσει ενεργό ρόλο στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, εφόσον η θέση τους στην αγορά επηρεάζεται ουσιωδώς από το μέτρο ενισχύσεως στο οποίο αναφέρεται η προσβαλλόμενη απόφαση (βλ. προμνησθείσα απόφαση Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 25).
- 41 Συνεπώς, μια επιχείρηση δεν μπορεί να επικαλεστεί αποκλειστικά και μόνον την ιδιότητά της ως ανταγωνίστριας της δικαιούχου επιχειρήσεως, αλλά οφείλει να αποδείξει, επιπλέον, ενόψει του βαθμού της ενδεχόμενης συμμετοχής της στη διαδικασία και του βαθμού στον οποίο επηρεάζεται η θέση της στην αγορά, ότι βρίσκεται σε μια πραγματική κατάσταση η οποία την εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη της αποφάσεως.
- 42 Εξάλλου, έχει αναγνωριστεί ότι μια τέτοια απόφαση αφορά ατομικά και ορισμένες ενώσεις επιχειρηματιών που μετέσχαν ενεργώς στη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, στο μέτρο που η απόφαση τις θίγει ως διαπραγματευτές (βλ. προμνησθείσες αποφάσεις Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 21 έως 24, και CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 28 έως 30).

- 43 Στην προμνησθείσα υπόθεση Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, ο Landbouwschap είχε διαπραγματευθεί με τον προμηθευτή την προτιμησιακή τιμή φυσικού αερίου την οποία αμφισβητούσε η Επιτροπή και, επιπλέον, περιλαμβανόταν μεταξύ αυτών που είχαν υπογράψει τη συμφωνία με την οποία καθορίστηκε η τιμή αυτή. Ομοίως, υπό την ιδιότητά του αυτή, είχε υποχρεωθεί να αρχίσει νέες διαπραγματεύσεις με τον προμηθευτή ως προς την τιμή και να συνάψει νέα συμφωνία προς εκτέλεση της αποφάσεως της Επιτροπής.
- 44 Στην προμνησθείσα υπόθεση CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, η Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques είχε υπάρξει ο συνομιλητής της Επιτροπής σχετικά με την επιβολή ρυθμίσεως όσον αφορά τις ενισχύσεις στον τομέα των συνθετικών ινών καθώς και σχετικά με την παράταση της ισχύος και την αναπροσαρμογή της ρυθμίσεως αυτής και είχε διεξαγάγει ενεργώς διαπραγματεύσεις με την Επιτροπή κατά την προ της γενέσεως της διαφοράς διαδικασία, ιδίως υποβάλλοντας στην Επιτροπή γραπτές παρατηρήσεις και διατηρώντας στενή επαφή με τις αρμόδιες υπηρεσίες.
- 45 Ως εκ τούτου, οι προμνησθείσες υποθέσεις Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής και CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής αφορούσαν ιδιαίτερες καταστάσεις, στις οποίες ο προσφεύγων είχε θέση διαπραγματευτή σαφώς καθορισμένη και στενά συνδεδεμένη με αυτό τούτο το αντικείμενο της αποφάσεως, γεγονός που τον έθετε σε πραγματική κατάσταση η οποία τον χαρακτήριζε σε σχέση προς κάθε άλλο πρόσωπο.
- 46 Ακριβώς με γνώμονα αυτή τη νομολογία πρέπει να εξεταστούν τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι αναιρεσείουσες κατά της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.
- 47 Όσον αφορά, πρώτον, το επιχείρημα που οι αναιρεσείουσες αντλούν από το σημείο VII των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής, επιβάλλεται

η διαπίστωση ότι από την απόφαση αυτή, λαμβανόμενη στο σύνολό της, προκύπτει ότι η Επιτροπή ουδόλως στήριξε την εκτίμηση του συμβατού της ενισχύσεως με την κοινή αγορά στην παρατήρηση που περιλαμβάνεται στο σημείο VII των αιτιολογικών σκέψεων.

- 48 Πράγματι, στο εν λόγω σημείο VII, η Επιτροπή απλώς παρατήρησε ότι ήταν αμφίβολο κατά πόσον θα μπορούσε να συναφθεί η νέα μισθολογική συμφωνία που είχαν αναγγείλει οι γαλλικές αρχές.
- 49 Ωστόσο, όπως προκύπτει από το σημείο IX των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής, η ενίσχυση κρίθηκε ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά ως ενίσχυση για την αναδιάρθρωση, καθόσον δεν πληρούσε τα κριτήρια που είχαν καθοριστεί με την ανακοίνωση 94/C 368/05 της Επιτροπής, σχετικά με τις κοινοτικές κατευθυντήριες γραμμές όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων (ΕΕ 1994, C 368, σ. 12), ιδίως ελλείπει προγράμματος αναδιάρθρωσεως επιτρέποντος την αποκατάσταση, εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος, της μακροπρόθεσμης βιωσιμότητας της επιχειρήσεως.
- 50 Συνεπώς, το χωρίο της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής που μνημονεύουν οι αναιρεσείουσες δεν αρκεί για να τις θέσει σε πραγματική κατάσταση που να τις χαρακτηρίζει σε σχέση προς κάθε άλλον ενδεχομένως ενδιαφερόμενο τρίτο υπό την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.
- 51 Δεύτερον, μόνη η ιδιότητα των αναιρεσειουσών ως διαπραγματευτών των κοινωνικής φύσεως ζητημάτων στο πλαίσιο της SFP, όπως η διάρθρωση του προσωπικού και οι μισθοί της επιχειρήσεως, δεν αρκεί για να τις εξαιτομικεύσει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής.

- 52 Ασφαλώς, κατά την εκτίμηση του συμβατού μιας κρατικής ενισχύσεως με την κοινή αγορά, τέτοιες κοινωνικής φύσεως πτυχές μπορούν να ληφθούν υπόψη από την Επιτροπή, μόνον όμως στο πλαίσιο της συνολικής εκτιμήσεως που στηρίζεται σε μεγάλο αριθμό θεωρήσεων διαφορετικής φύσεως, συνδεδεμένων, ιδίως, με την προστασία του ανταγωνισμού, την περιφερειακή ανάπτυξη, την προαγωγή του πολιτισμού ή ακόμα την προστασία του περιβάλλοντος.
- 53 Ωστόσο, ενόψει της αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής, πρέπει να θεωρηθεί ότι η ιδιότητα του διαπραγματευτή των κοινωνικής φύσεως ζητημάτων στο πλαίσιο της SFP, την οποία επικαλούνται οι αναιρεσείουσες, ελάχιστα συνδέεται με το ίδιο το αντικείμενο της εν λόγω αποφάσεως, οπότε η θέση των αναιρεσειουσών δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς τη θέση των προσφευγόντων στις προμνησθείσες υποθέσεις Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής και CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής.
- 54 Τέλος, όπως παρατηρεί το Πρωτοδικείο στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, οι αναιρεσείουσες δεν μετέσχαν στη διαδικασία που κινήθηκε βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.
- 55 Εφόσον οι αναιρεσείουσες δεν προσκόμισαν, προς στήριξη των αιτημάτων τους, κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής τις αφορά ατομικά, πρέπει να συναχθεί ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η απόφαση αυτή αφορά τις αναιρεσείουσες ατομικά.

- 56 Δεδομένου ότι η διαπίστωση αυτή αρκεί προς δικαιολόγηση κατά νόμον του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο λόγος αναιρέσεως που αναφέρεται στον ισχυρισμό ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής αφορά άμεσα τις αναιρεσείουσες είναι ανενεργός, οπότε παρέλκει η εξέτασή του.
- 57 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 58 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία της αιτήσεως αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφ' όσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστούν οι αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα, οι δε τελευταίες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

- 2) **Οι Comité d'entreprise de la Société française de production, Syndicat national de radiodiffusion et de télévision CGT (SNRT-CGT), Syndicat unifié de radio et de télévision CFDT (SURT-CFDT), Syndicat national Force ouvrière de radiodiffusion et de télévision και Syndicat national de l'encadrement audiovisuel CFE-CGC (SNEA-CFE-CGC) καταδικάζονται στα δικαστικά έξοδα.**

Rodríguez Iglesias	Edward	Sevón
Schintgen		Kapteyn
Gulmann	Puissochet	Hirsch
Jann	Ragnemalm	Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Μαΐου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias